

Goscinny / Sempé

PITIRCIK'A
BİR ÖPÜCÜK

ÇAĞDAŞ DÜNYA EDEBİYATI
Öykü

Çeviren: Vivet Kanetti

19. basım

ÇAN
ÇOCUK

Goscinny / Sempé

PITIRCIK'A BİR ÖPÜCÜK

Küçük Pıtırıcık'ın matrak serüvenleri devam ediyor!..

Pıtırıcık serisinin bu sekizinci kitabında, Pıtırıcık ve arkadaşları Toraman, Tıngır, Gümüş, Sırım, Lüplüp, Dalgacı ve Dırdır'ın birlikte nasıl vakit geçirdiklerini, kavgalarını ve maceralarını gülümseyerek okuyacaksınız. Ara sıra Pıtırıcık'ın evine uğrayıp annesi, babası ve anneannesiyle de tanışacaksınız.

Bu sevimli arkadaş grubunun okul günlerini okurken, kendinizden, öğretmenlerinizden ve okulunuzdan çok şey bulacaksınız. Yapmanız gereken ne mi? Pıtırıcık'ın peşine takılmak! Hem de hemen!

KDV İÇİNDEDİR
9.00 TL

ISBN 978-975-5

9 789755 1

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Düzeltili: Fulya Tükel
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama: Gelengül Çakır

1. Basım: 1988

19. Basım: 1000 adet, Ekim 2013

ISBN 978-975-510-009-8

Le Petit Nicolas, Jean Jacques Sempé /
René Goscinny

Pıtırıcık'a Bir Öpücük, Pıtırıcık, içindeki karakterler, maceralar ve Pıtırıcık dünyasına ait karakteristik nitelikler René Goscinny ve Jean-Jacques Sempé'nin yaratımıdır. Pıtırıcık'ın tüm basım ve yayın hakları İMAV Editions'a aittir. "Pıtırıcık", hakları alınmış sözlü ve görsel bir markadır. Markanın ve logonun çoğaltılması ve taklit edilmesi yasaktır.

© İMAV éditions, 2012

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 1988

Bu eserin Türkçe yayın hakları Önk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Yayıncı Sertifika No: 10758

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Kapak Baskı: Azra Matbaası; Sertifika No: 27857

Adres: Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok Kat: 3

No: 3/2 Topkapı, Zeytinburnu, İstanbul

İç Baskı ve Cilt: Özal Matbaası; Sertifika No: 26699

Adres: Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sitesi

No: 81/39 Topkapı, İstanbul

Bu kitabın sahibi:

René Goscinny

"14 Ağustos 1926'da Paris'te doğdum, hemen sonrasında da büyümeye başladım. Ertesi gün 15 Ağustos'tu ve evden çıkmadım." Böyle anlatıyor kendisini yazar. Bir süre sonra ailesi Arjantin'e göçer. 1950'li yılların başında Fransa'ya döndüğünde bir dizi kahraman yaratır: *Pitircik*'in serüvenlerini yazar. Arkadaşı Jean-Jacques Sempé de resimler. Herkesin kolayca tanınması için, çocuksu bir dille yazar *Pitircik*'i. Sonra *Asteriks*'in serüvenlerini yazar, Albert Uderzo da resimler. *Red Kit*'i yaratır, Morris de resimler. Usta bir sinemacı olarak da Idefiks stüdyolarını kurar, çizgi filmin başyapıtlarından bazılarını gerçekleştirir. Daha ne yapsın?

Yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitapları:

KÜÇÜK PITIRCİK

PITIRCİK FUTBOLCU

PITIRCİK KAMPTA

PITIRCİK PAZARA GİDİYOR

PITIRCİK SATRAÇ OYNUYOR

PITIRCİK TAŞILDE

PITIRCİK'İN BİSİKLETİ

PITIRCİK'İN KIRMIZI BALONU

PITIRCİK BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ 1

PITIRCİK BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ 2

PITIRCİK BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ:

PITIRCİK'İN ARMAĞANLARI

PITIRCİK BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ:

PITIRCİK EĞLENİYOR

PITIRCİK BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ:

PITIRCİK MIZMIZLANIYOR

PITIRCIK'A BİR ÖPÜCÜK

İçindekiler

Anneannem Geldi, 7

Trafik Dersi, 17

Tabiat Bilgisi Dersi, 27

Teklifsiz Bir Yemek, 37

Piyango, 47

Rozet, 57

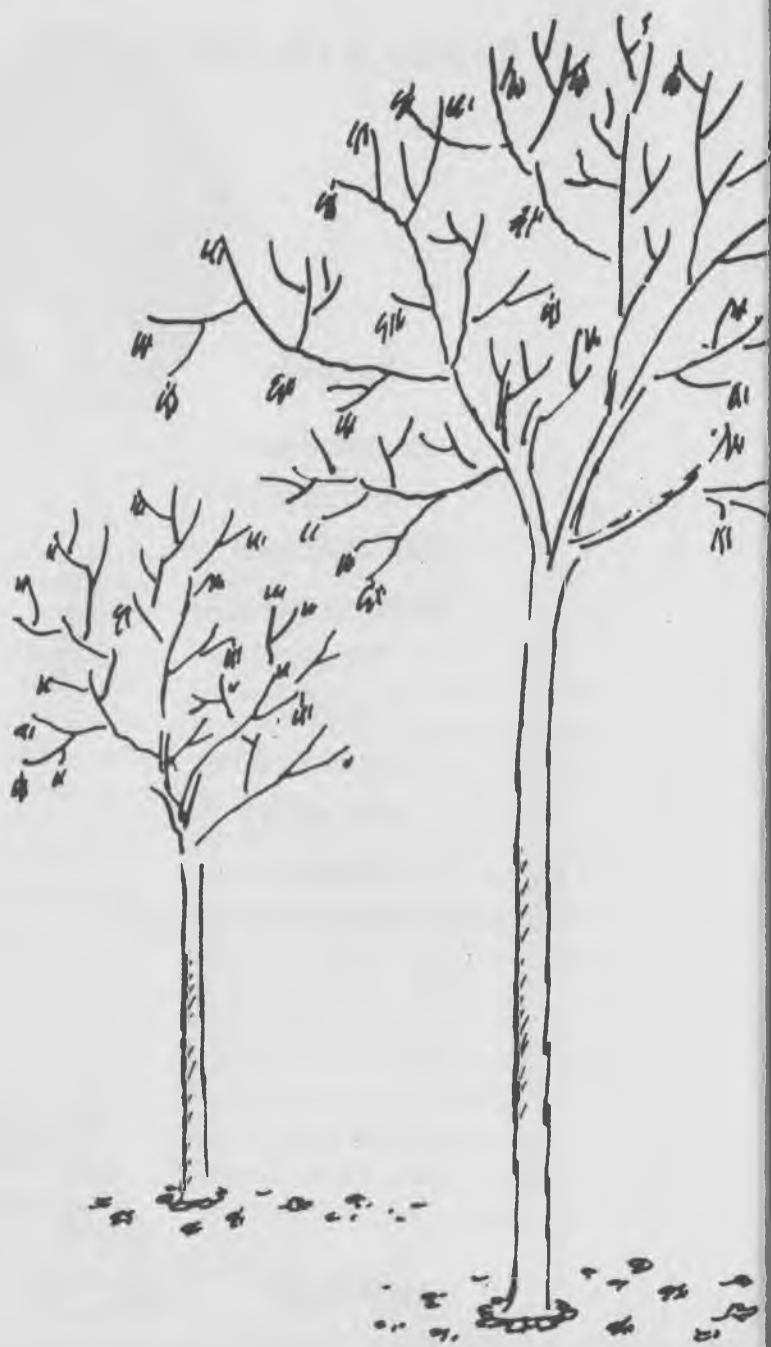
Gizli Bildiri, 65

Asker Abi, 73

Tebeşir, 83

Şansa Bak, Dalgacı Kolunu Kırıyor, 91

Anneannem Geldi

Çok mutluyum, anneannem birkaç günlüğüne bize geldi. Ben anneannemi çok severim, o da bana sürekli armağanlar getirir.

Babam, bu öğleden sonra işinden erken çıkıp tren istasyonuna anneannemi almaya gidecekti, ama anneannem tek başına taksiyle geldi.

"Anne!" diye bağırdı annem. "Seni bu kadar erken beklemiyorduk."

"Evet, 16.15 treni yerine 15.45 trenine bindim, ondan. Bunu söylemek için bir telefon jetonu harcamaya değmez, diye düşündüm." Sonra beni gördü. "Ah, ne de büyümüşsün tavşanım! Koca adam olmuşsun! Gel bir öpücük ver bana bakayım. Sana sürprizlerim var. Ama hepsi bavulumun içinde. Bavulu emanete bıraktım." Sonra yine anneme döndü. "Kocan nerede?"

"İstasyona seni almaya gitti zavallı," diye yanıtladı annem.

Anneannem, bu işe çok güldü. Babam geldiğinde hâlâ gülüyordu.

"Hey, anneanne! Anneanne! Armağanlar nerede?" diye bağırdım.

"Pıtırıcık! Susar mısın lütfen? Utanmıyor musun?" dedi annem.

"Tatlım, çok haklı," dedi anneannem.

"Ama istasyona kimse gelmediği için bavulu emanete bırakmayı yeğledim. Doğrusu çok ağırdı. Damat, acaba sen gidip onu alamaz mısın?"

Babam, anneanneme baktı, hiçbir şey söyleme-

den dışarı çıktı. Döndüğünde biraz yorgun görünüyordu. Anneannemin bavulu çok büyük ve çok ağırdı. Babam onu iki eliyle taşımak zorundaydı.

"Ne var bunun içinde? Demir mi?" diye sordu babam.

Babam yanılmıştı. Anneannemin bavulunun içinde demir değil, benim için bir "bozyap" oyunu, bir kırmızı top, bir küçük otomobil, bir itfaiye arabası, bir mızıkalı topaç, bir de "amiral battı" vardı. Bu benim üçüncü "amiral battı"m.

"Çok şımartıyorsun," dedi annem.

"Çok mu şımartıyorum? Pıtırıcık'ımı mı? Sevgili tavşanımı mı? Bir tanemi mi? Hiç de değil. Gel bana bir öpücük ver bakayım."

Öpücükten sonra anneannem, nerede yatacağını sordu, çünkü eşyalarını yerleştirmek istiyordu biraz.

"Pıtırıcık'ın yatağı çok ufak," dedi annem. "Tabii salondaki divan var, ama benimle yatsan belki daha iyi olur."

"Yok canım. Salondaki divanda rahat ederim ben. Artık siyatik ağrılarım bütününüyle kesildi," dedi anneannem.

"Hayır, hayır, hayır," dedi annem. "Divanda yatmana izin veremeyiz. Öyle değil mi sevgilim?" dedi annem.

"Öyle," dedi babam, anneme bakarak.

Babam, anneannemin bavulunu yatak odalarına taşıdı, anneannem eşyalarını yerleştirirken de, babam

salona döndü. Her zamanki gibi gazetesini alıp koltuğuna oturdu. Ben topaçla oynadım. Çok gırgır değildi, çünkü topaç bebek oyuncağıdır.

“Biraz ötede oynasan?” dedi babam.

Anneannem geldi. Bir iskemleye oturdu. Topacın hoşuma gidip gitmediğini, onunla oynamasını bilip bilmediğimi sordu.

Ben, anneanneme bildiğimi gösterdim. Anneannem çok şaşırды, çok hoşlandı bu işten. Kendisine bir öpücük vermeme söyledi. Sonra babamdan gazetesini istedi, çünkü trene binmeden önce gazete alacak zamanı olmamıştı.

Babam kalktı, gazeteyi anneanneme verdi.

Anneannem, babamın koltuğuna oturdu. Lamba orayı daha iyi aydınlatır çünkü.

“Sofraya!” diye bağırdı annem.

Yemeğe oturduk. Müthişti! Annem mayonezli balık yapmıştı. Mayoneze bayılırım. Sonra bezelyeli tavuk, sonra peynir, sonra pasta, sonra meyve yedik. Anneannem, her şeyden iki tabak yememe izin verdi, hatta iki parça pastayı bitirdiğimde, kendi pastasından bir parça daha verdi.

“Midesi bozulacak,” dedi babam.

“Bir kerecikten bir şey olmaz,” dedi anneannem.

Sonra anneannem, yolculuğun kendisini çok yorduğunu, erkenden yatmak istediğini söyledi. Herkesi şapur şapur öptü.

Sonra babam da, çok yorgun olduğunu, ertesi sabah erkenden işe gitmek zorunda olduğunu, çünkü dün anneannemi istasyondan almak için işten erken çıktığını söyledi.

Herkes yatmaya gitti.

Ben gece çok hastalandım. Beni yoklamaya ilk gelen babam oldu. Anneannem de uyandı, o da çok meraklanmıştı. Bunun doğal olmadığını, belki bir doktor çağırmak gerektiğini söyledi.

Bu sabah beni annem uyandırdı. Sonra babam girdi odaya. Anneme, "Annene biraz acele etmesini

söyleyemez misin?" dedi babam. "Bir saattir tuvalette. Ne yaptığını merak ediyorum doğrusu."

"Yıkıyor. Banyo yapmak onun da hakkı, öyle değil mi?" dedi annem.

"Benim acelem var!" diye bağırdı babam. "O hiçbir yere gitmiyor. Ben işe gitmeliyim. Geç kalıyorum!"

"Sus!" dedi annem. "Duyacak!"

"Duysun!" diye bağırdı babam. "Zaten bütün gece divanın üstünde kemiklerim sızladı."

"Çocuğun önünde böyle konuşma!" dedi annem, kıpkırmızı bir yüzle. "Kadıncağız geldiğinden beri ona karşı kaba davranıyorsun, görmedim mi sanki? Benim ailem geldi mi, hep böyle olur zaten. Ama seninkiler gelse..."

"Tamam, tamam," dedi babam. "Benimkileri rahat bırak şimdi. Annene söyle, tıraş bıçağımla sabunu versin. Gidip mutfakta tıraş olacağım."

Babam mutfaktan çıktığında, biz kahvaltı sofrasına oturmuştuk bile.

"Çabuk ol Pıtırıcık," dedi babam. "Sen de geç kalacaksın."

"Nasıl? Geçirdiği o kötü geceden sonra okula mı yollayacaksın çocuğu? Suratına bir bakın. Beti benzi solmuş cancağızımın. Yorgun hissediyorsun kendini, öyle değil mi tavşanım?" dedi anneannem.

"Evet, evet," dedim.

"Gördünüz mü?" dedi anneannem. "Bence bir doktor çağırarak gerekir."

"Hayır, hayır," dedi o sırada salona giren annem. "Pıtırıcık okula gidecek."

Ben işte o zaman ağlamaya başladım. Çok yorgun ve çok solgun olduğumu söyledim.

Annem beni azarladı.

Anneannem kendisini ilgilendirmeyen şeylere karışmak istemediğini, ama bir gün okula gitmezsem kıyametin kopmayacağını, torununu görme fırsatının her gün eline geçmediğini söyledi.

Annem de, peki peki, ama bu işe hiç sevinmediğini belirtti.

Anneannem de kendisine bir öpücük vermeme istedi.

"Ben gidiyorum," dedi babam. "Akşama çok geç dönmemeye çalışırım."

"Sakın eski alışkanlıklarınızı bozmayın. Burada değilmişim gibi davranın," dedi anneannem.

Trafik Dersi

Bazen arkadaşlarla toplanıp birlikte okula gideriz, işte o zaman çok eğleniriz. Dükkânlara bakarız, birbirimize çelme takarız, çantalarımızı düşürürüz, sonra da okula geç kalırız ve çılgınlar gibi koşarız.

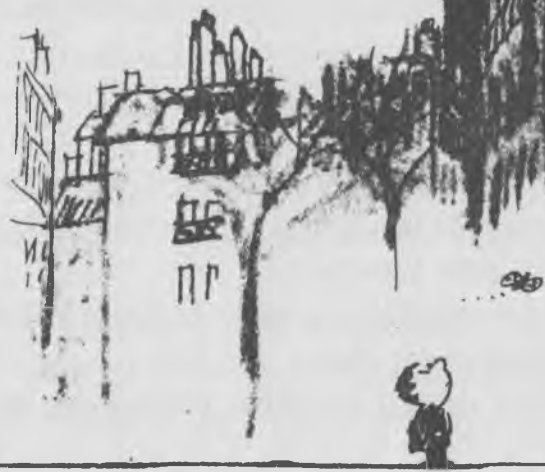
Bu öğleden sonra da, az ötemde Lüplüp, Toraman, Sırım ve Dalgacı'yla aynı şey başımıza geldi.

Koşarak karşıdan karşıya geçtik. Zil çalmıştı bile. Toraman o sırada Sırım'a çelme taktı, Sırım düştü, sonra kalktı.

"Erkeksen gel dövüşelim," dedi.

Ama Toraman'la Sırım dövüşemediler, çünkü arabaların bizi ezmesine engel olan trafik polisi çok öfkelendi, hepimizi sokağın ortasına çağırdı.

"Karşıdan karşıya böyle mi geçilir?" dedi. "Size okulda hiçbir şey öğretmiyorlar mı? Böyle soytarılık yaparken bir gün arabaların altında kalacaksınız.

Özellikle sen Sırım, beni çok şaşırttın. Gidip bunları babana anlatsam ne der baban?"

Sırım'ın babası polistir. Bütün polisler Sırım'ın babasını tanırlar. Bu da Sırım için bayağı can sıkıcı bir şeydir.

"Hayır efendim! Ne olur söylemeyin. Bir daha yapmam," dedi Sırım. "Hem sonra suç Toraman'da, o bana çelme taktı."

"Muhbir!" diye bağırdı Toraman.

"Erkeksen dövüşelim," dedi Sırım.

"Susun!" diye bağırdı trafik polisi. "Bu böyle süremez. Bu olayla ben ilgileneyeğim. Şimdi siz hemen okulunuza gidin, geç kaldınız!"

Biz okula girdik. Trafik polisi, bekleyen arabalara geçmeleri için işaret etti.

Öğleden sonraki son derse girdiğimizde öğret-

men "Çocuklar, bugün her zaman olduğu gibi dilbilgisi yapmayacağız," dedi.

Hepimiz "Yaşasın!" dedik.

Öğretmenin kuzusu olan ve her zaman derslerini bilen Çarpım dışında.

Öğretmen, cetveliyle masasına vurdu:

"Susun! Dilbilgisi yapmayacağız, çünkü az önce çok ciddi bir olay oldu: Güvenliğiniz için didinen trafik polisi, sizi müdür beye şikâyet etmeye geldi. Küçük vahşiler gibi karşıdan karşıya geçtiğinizi, böylece hayatınızı tehlikeye attığınızı söyledi. Doğrusu ben de, kaç kez, sokaklarda çılgınca koştuğunuzu gördüm. Bu nedenle müdür bey, bugün size trafik kurallarını öğretmemi istedi. Gümüş, söylediklerim seni ilgilendirmiyorsa, hiç olmazsa arkadaşlarını azdırmamak inceliğini göster. Dalgacı, ne dedim!"

Dalgacı, köşeye tek ayak üstünde durmaya gitti.

Öğretmen derin derin iç çekti ve "Trafik kurallarının ne olduğunu kim söyleyebilir bana?" diye sordu.

"Trafik kuralları, araba kurslarında verilen, ehliyet almak için ezberlenmesi gereken ufak bir kitaptır," dedi Dırdır. "Annemin de böyle bir kitabı var. Ama ehliyet alamadı. Çünkü kitapta olmayan sorular sormuşlar ona."

"Oldu Dırdır, oldu," dedi öğretmen.

"Sonra annem başka bir kursa gitti. Çünkü orada ehliyet vereceğiz, diye kendisine söz vermişler."

“Tamam! Otur!” diye bağırdı öğretmen. “Parmağını indir Çarpım, seni daha sonra derse kaldıracam. Trafik kuralları, yoldan geçen bütün yurttaşların güvenliğini koruyan kuralların toplamına denir. Bu kurallar salt şoförler için değil, yayalar için de geçerlidir. İyi bir sürücü olmak için, önce iyi bir yaya olabilmek gerekir. Sanırım hepiniz iyi sürücüler olmak istiyorsunuz, öyle değil mi? Peki, karşıdan karşıya geçerken, nelere dikkat etmek gerektiğini kim söyleyebilir bana? Evet Çarpım?..”

“Hıh,” dedi Dırdır. “O hiçbir zaman tek başına karşıdan karşıya geçemez ki. Annesi getirir onu okula. Üstelik elini de tutuyor.”

“Yalan!” diye bağırdı Çarpım. “Okula onunla yalnız bir kez geldim. Hem annem hiç de elimi tutmuyor.”

“Susun!” diye bağırdı öğretmen. “Böyle giderse dilbilgisi dersi yapacağız, ileride de doğru dürüst araba sürmesini beceremeyeceksiniz, ne yapalım! Dırdır, sen, ‘Karşıdan karşıya geçerken yolun boş olmasına dikkat edip dörtlüyle koşmamalıyım’ cümlesini yüz kez yazacaksın.”

Öğretmen kara tahtanın önüne gitti, kesişen dört çizgi çizdi.

“Bu bir kavşaktır,” dedi. “Karşıdan karşıya geçerken yayalara ayrılmış yerlerden, şuradan, şuradan, şuradan yürümelisiniz. Orada bir trafik polisi varsa,

size işaret etmesini beklemelisiniz. Trafik ışıkları varsa onlara dikkat etmelisiniz ve yalnız yeşil ışık yandığında geçmelisiniz. Geçmeden önce her zaman bir sağa bir sola bakmalı, hiçbir zaman koşmamalısınız. Pıtırıcık, söylediklerimi tekrarlar lütfen."

Ben aşağı yukarı hepsini tekrar ettim. Işıklar dışında. Öğretmen de bana aferin dedi ve bir 4,5 attı. Çarpım 5, bütün öbür arkadaşlar da 4 ile 5 arası notlar aldılar. Tabii Dalgacı dışında. O köşede tek ayak üstünde durduğu için dersi kendisinin de dinlemesi gerektiğini anlamamıştı.

Sonra müdür geldi.

"Kalkın," dedi öğretmen.

"Oturun," dedi müdür. "Öğretmen hanım, çocuklarınıza trafik kurallarını öğrettiniz mi?"

"Evet müdür bey," dedi öğretmen. "Çok uslu durdular, her şeyi çok iyi anladıklarına eminim."

Müdür beyin ağzı kulaklarına vardı:

"Çok iyi," dedi. "Umarım bundan sonra trafik polisi, öğrencilerimi şikâyet etmeye gelmez. Şimdi uygulamaya geçelim."

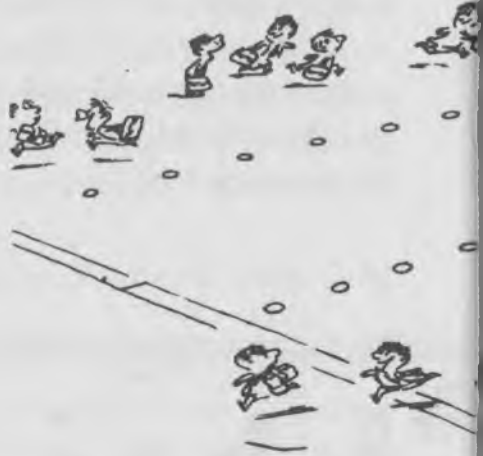
Müdür bey çıktı. Biz yerlerimize oturduk. Sonra zil çaldı. Eve gitmek için hazırlandık. Ama öğretmen, "Yavaş olun, yavaş olun," dedi. "Yavaşça ineceksiniz. Karşıdan karşıya nasıl geçtiğinizi görmek istiyorum. Bakalım dersinizi anladınız mı?"

Öğretmenle okuldan çıktık. Trafik polisi bizi görünce güldü, arabaları durdurdu ve geçmemiz için işaret etti.

"Hadi çocuklar!" dedi öğretmen. "Koşmadan geçin. Arkanızdan bakıyorum!"

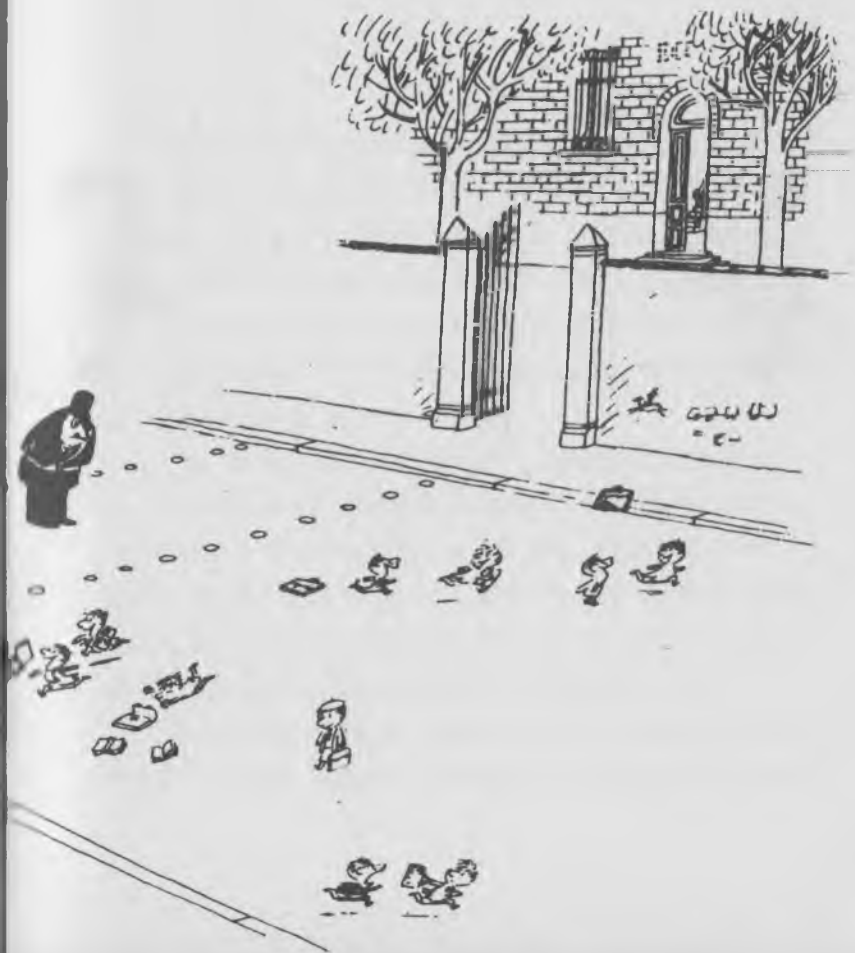
Art arda yavaş yavaş yürüyerek karşıya geçtik. Kaldırıma vardığımızda öğretmenin karşı kaldırımda trafik polisiyle gülererek konuştuğunu gördük. Müdür bey de bize penceresinden bakıyordu.

"Aferin!" diye bağırdı bize öğretmen. "Memur bey

de, ben de sizlerden çok hoşnutuz! Hoşça kalın çocuklar!"

Biz de öğretmenin elini sıkmak için hemen koşarak karşıya geçtik.

Tabiat Bilgisi Dersi

Öğretmen “Çocuklar, yarın çok özel bir tabiat bilgisi dersi yapacağız,” dedi. “Herkes evinden küçük bir şey, örneğin yolculuk anısı bir küçük eşya getirecek. Bütün eşyaları teker teker inceleyeceğiz. Siz de bu eşyalarla ilgili anılarınızı anlatacaksınız. Bu, hem bir tabiat bilgisi dersi hem bir coğrafya dersi hem bir kompozisyon çalışması olacak.”

“Ne tür şeyler getireceğiz?” diye sordu Dalgacı.

“Daha önce söyledim Dalgacı,” dedi öğretmen. “Öyküsü, anısı olan ilginç bir şey. Bakın, birkaç yıl önce öğrencilerimden biri bir dinazor kemiği getirmişti. Dayısı kazı yaparken bulmuş onu. İçinizden biri bana dinazorun ne olduğunu söyleyebilir mi?”

Çarpım parmağını kaldırdı. Ama hepimiz getireceğimiz şeyler üstüne konuşmaya koyulduk. Öğret-

men de sürekli cetveliyle masasına vurduğu için, şu pis Çarpım'ın söylediklerini bir türlü duyamadık.

Babama, ertesi gün okula bir yolculuk anısı, müthiş bir eşyacak götürmem gerektiğini söyledim.

"Çok parlak bir buluş," dedi babam. "Eşyalar gözle görüldüğü zaman kolay unutulmaz. Öğretmeniniz çok iyi, çok çağdaş bir öğretmen. Şimdi... Bakalım... Yarın ne götürebilirsin..."

"Öğretmen, dinazor kemikleri getirmenin çok iyi olduğunu söyledi," dedim.

Babam gözlerini faltaşı gibi açtı.

"Dinazor kemikleri mi? Vay canına. Sana nereden dinazor kemikleri bulayım oğlum? Hayır Pıtırıcık, korkarım, daha basit bir şeyle yetinmek zorunda kalacağız."

Ben babama, basit şeyler değil, arkadaşları şaşkına çevirecek şeyler götürmek istediğimi söyledim.

Babam da bana arkadaşlarımı şaşkına çevirecek bir şey olmadığını söyledi.

Ben, madem öyle, kimseyi şaşırtmayacak şeyler taşımaktansa yarın okula gitmemeyi yeğlediğimi söyledim.

Babam da artık sıkılmaya başladığını, bana tatlıyı yasak etmek için can attığını ve öğretmenin pek garip buluşları olduğunu söyledi.

Ben de salondaki koltuğu tekmeledim.

Babam bir tokat isteyip istemediğimi sordu.

Ben ağlamaya koyuldum.

Annem koşarak mutfaktan geldi.

"Ne oldu yine?" diye sordu annem. "Sizi ne zaman baş başa bıraksam bir tartışma çıkıyor. Pıtırıcık. Sus artık! Ne oluyor?"

"Olan şu, oğlun kendisine bir dinazor kemiği bulamadığım için bozuluyor bana."

Annem, babamla bana baktı. Galiba bu evde herkesin çıldırdığını söyledi. Babam o zaman konuyu an-neme açıkladı.

Annem de "Pıtırıcık, bunda üzülecek ne var? Bak şu dolapta çok ilginç yolculuk anılarımız duruyor. Geçen yıl gittiğimiz tatil köyünde büyük bir deniz kabuğu almıştık, onu götürsene," dedi.

"Valla doğru! Bütün dinazor kemiklerinden iyidir o deniz kabuğu," dedi babam.

Ben, deniz kabuğunun arkadaşları şaşkına çevireceğinden pek emin olmadığımı söyledim. Annem de, "Yok canım," dedi, hepsinin kabuğuma hayran

olacağını, öğretmenin de mutlaka beni kutlayacağını söyledi. Arkadaşlarıma tatilimizi, gezmeye gittiğimiz adayı ve pansiyona ödediğimiz fiyatı anlatırsam hepsini mutlaka şaşkına çevireceğimi söyledi. Buna da şaşmazlarsa artık başka şeye de zor şaşarlardı.

Annem güldü, sofraya oturmamızı istedi.

Ertesi gün okula giderken kendimden çok hoşnuttum.

Deniz kabuğunu kahverengi bir kâğıda sarmıştık. Bütün arkadaşlar gelmişti, hepsi bana ne getirdiğimi sordu.

"Ya siz?" dedim.

"Ben sınıfta göstereceğim," dedi esrarengiz tavırlar takınmaktan hoşlanan Gümüş.

Ötekiler de ne getirdiklerini söylemek istemiyorlardı. Bir tek Tıngır şahane bir bıçak gösterdi bize.

"Bu dayımın babama, Toledo'dan getirdiği bir kitap açacağı," dedi Tıngır. "Toledo, İspanya'dadır."

Karagöz, Tıngır'ı gördü ve kitap açacağını elinden aldı. Okula tehlikeli eşyalar getirmemizi kaç kez yasakladığını söyledi.

"Ama öğretmenim istedi!" diye bağırdı Tıngır.

"Hı? Bu silahı sınıfa getirmenizi öğretmeniniz mi istedi? Çok güzel. Hem bıçağınızı alıyorum, hem de size ceza veriyorum. Bana yüz kez, 'Okula gizlice soktuğum tehlikeli bir silah hakkında gözetmenim bana soru sorduğu zaman, kendisine yalan söylememeliyim' cümlesini yazacaksın. Siz de susun, yoksa hepinizi cezalandırırım."

Karagöz zili çalmaya gitti. Biz sıra olduk. Sınıfa girdiğimizde Tıngır hâlâ ağlıyordu.

"İyi bir başlangıç," dedi öğretmen. "Ne oldu Tıngır?"

Tıngır, olanları öğretmene anlattı.

Öğretmen içini çekti, sınıfa bıçak getirmenin pek parlak bir buluş olmadığını, ama bu işi Karagöz'le çözümleneceğini söyledi.

"Peki," dedi öğretmen, "bakalım sizler neler getiriniz? Herkes getirdiği şeyi sırasının üstüne koysun."

Lüplüp, ailesiyle çok güzel yemek yediği bir lokantanın yemek listesini, Toraman bir posta kartını, Çarpım ailesinin kendisine satın aldığı bir coğrafya kitabını, Dalgacı da bir özür kâğıdı getirmişti. Evinde hiçbir şey bulamamıştı çünkü. Ama aslında konuyu iyi kavrayamamış, ille de kemik getirmek gerektiğini sanmıştı. Dırdır ile Sırım, o iki hıyar da deniz kabuğu getirmişler.

"Evet ama," dedi Sırım, "ben, boğulan bir adamı kurtardığım gün buldum deniz kabuğunu."

"Güldürme beni!" diye bağırdı Dırdır. "Bir kere sen yüzmesini bile bilmezsin. Hem sonra madem kıyıda buldun o kabuğu, üstünde neden 'Ufuklar kıyısından hatıra' diye yazıyor? Ha?"

"Yaaaa!" diye bağırdım.

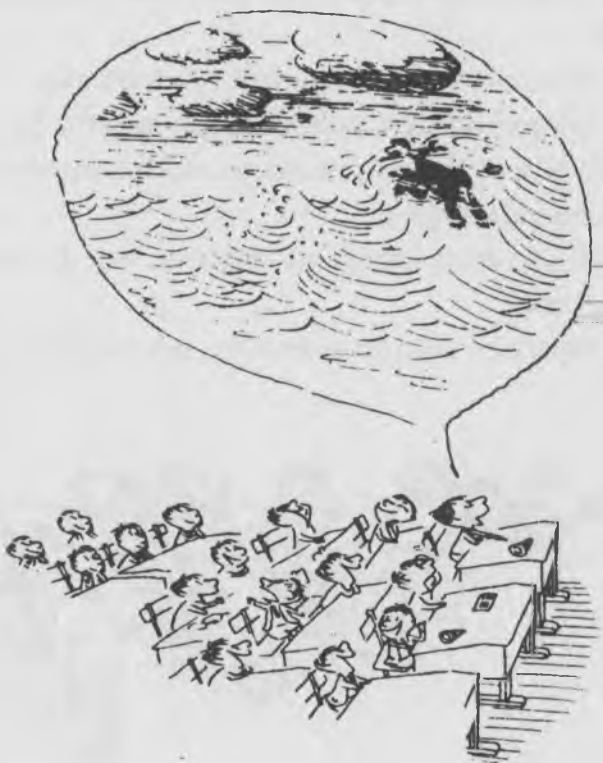
"Bir tokat patlatayım mı suratına?" diye sordu bana Sırım.

"Sırım, dışarı!" diye bağırdı öğretmen. "Cumartesi günü ceza olarak okula geleceksin! Pıtırıcık, Dırdır, rahat durun, yoksa sizi de cezalandırırım!"

"Ben İsviçre'den bir anı getirdim," dedi Gümüş, gururla. "Babamın satın aldığı altın bir saat!"

"Altın saat mi?" diye bağırdı öğretmen. "Baban onu okula getirdiğini biliyor mu?"

"Yok, ama onu sizin istediğinizi anlattığımda kızacağına sanmıyorum," dedi Gümüş.

"Ben mi getir dedim saati? Deli çocuk! Lütfen hemen saatini cebine koy!" diye bağırdı Öğretmen.

"Bıçağımı geri götürmezsem, babam beni çok kötü azarlar," dedi Tıngır.

"Daha önce sana bu konuyla ilgileneceğimi söylemiştim Tıngır," dedi öğretmen.

"Öğretmenim!" diye bağırdı Gümüş. "Saatimi bulamıyorum! Sizin dediğiniz gibi onu cebime koydum, şimdi de bulamıyorum!"

"Çok uzakta olamaz, yere baktın mı?" dedi öğretmen.

"Evet efendim, baktım, yok," dedi Gümüş.

Öğretmen kalktı, Gümüş'ün yanına gitti, her yere baktı, bize de yere bakmamızı ve saati ezmemeye dikkat etmemizi söyledi.

Dırdır, deniz kabuğumu düşürdü, ben de ona bir tokat attım.

Öğretmen bağırmaya koyuldu, bize cezalar dağıttı.

Gümüş, saati bulamazsak öğretmenin gidip babasıyla konuşması gerektiğini söyledi.

Tıngır, öğretmenden kendi babasıyla da konuşmasını rica etti.

Ama sonunda her şey düzeldi. Gümüş, saatini ceketinin astarının içinde buldu. Karagöz bıçağı geri verdi. Öğretmen de bütün cezalarımızı kaldırdı.

Çok ilginç bir ders oldu. Öğretmen getirdiklerimiz sayesinde bu dersi hiçbir zaman unutmayacağını söyledi.

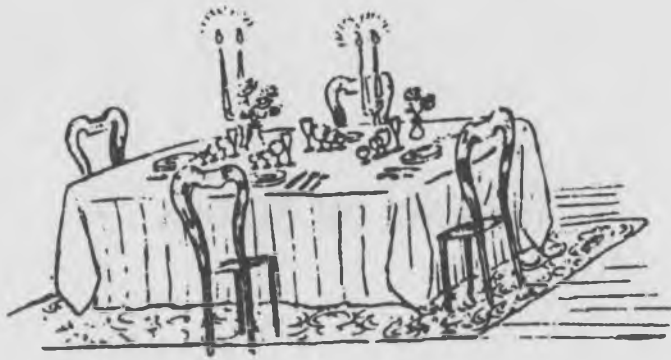

Teklifsiz Bir Yemek

Bay Kocabaş bu akşam bize yemeğe geliyor. Bay Kocabaş, babamın patronudur. Babamın patronunun karısı olan Bayan Kocabaş'la gelecekler.

Günlerdir evde hep bu yemek konuşuluyor. Annemle babam bu sabah çok sinirliydim. Annem koşturup duruyordu. Babam dün onu arabasıyla pazara götürdü. Sık-sık yapmaz bunu. Ben çok hoşnutum, evde bir yılbaşı havası esiyor. Hele annem yemekleri yetiştiremeyeceğini söyleyince.

Okuldan döndüğümde ev bir garipti. Her yer süpürülmüş, koltukların kılıfları kaldırılmıştı. Yemek odasına geçtim. Masayı açıp uzatmışlardı. Üstüne kollalı beyaz örtüyü sermişlerdi. Hemen hemen hiç kullanmadığımız o kenarları altın yaldızlı tabakları dizmişlerdi yan yana. Her tabağın önüne bir sürü bardak koymuşlardı. Upuzun ve incecik olanları bile. Bu işe

çok şaştım, çünkü onları büfeden hiç çıkarmazlardı. Mutfağa koştum. Annem siyah giysili, beyaz önlüklü bir bayanla konuşuyordu. Annem çok hoştu, saçları da müthiştii.

“Anne!” diye bağırdım. “Sofrada bir tabak eksik!”

Annem, çılgık atarak döndü:

“Pıtırıcık! Böyle bağırmanın, eve bir yabancı gibi girmemeni kaç kez söyledim! Korkuttun beni! Zaten yeterince sinirliyim!”

Annemden özür diledim. Gerçekten sinirli görünüyordu.

Sonra kendisine, sofrada bir tabak eksik olduğunu söyledim yine.

“Hayır, tabak eksik değil!” dedi annem. “Git ödevlerini yap ve beni rahat bırak.”

“Eksik işte!” dedim. “Ben varım, babam var, sen varsın, Bay Kocabaş’la Bayan Kocabaş var: Beş etti.

Sen dört tabak koymuşsun. Sonra yemeğe oturduğumuzda senin, babamın, Bay Kocabaş'ın ya da Bayan Kocabaş'ın tabağı olmazsa olay çıkacak."

Annem içini çekti, tabureye oturdu, beni kollarımdan tuttu. Tabak sayısının tam olduğunu, benden büyük anlayış beklediğini, böyle yemeklerin çok sıkıcı geçtiğini, bu nedenle benim herkesle birlikte yemeyeceğimi söyledi.

Ben ağlamaya başladım. Bu tür yemekleri hiç de sıkıcı bulmadığımı, aksine çok eğleneceğimi sandığımı, herkesle eğlenmeye izin vermezlerse kendimi öldüreceğimi söyledim. Ne yani, yalan mı, iyi valla.

Sonra babam girdi içeri.

"Her şey hazır mı?" diye sordu.

"Hayır, hazır değil!" diye bağırdım. "Annem sizinle birlikte eğlenmemi istemiyor. Bu yüzden benim için tabak koymamış! Haksızlık bu! Haksızlık bu! Haksızlık!"

"Bıktım artık!" diye bağırdı annem. "Günlerdir bu yemeğe hazırlanıyorum. Saçımı süpürge ediyorum. Sofraya ben oturmayacağım! Tamam mı? En iyisi bu. Pıtırıcık benim yerime otursun! İşte bu kadar! Bıktım artık! Ne halinizi varsa görün!"

Annem mutfak kapısını çarparak gitti.

Ben o kadar şaşırdım ki, ağlamayı kestim. Babam eliyle yüzümü sildi, taburenin boş olmasından yararlanıp üstüne oturdu, sonra benim kolumdan tuttu.

"Aferin Pıtırıcık. Aferin," dedi. "Annemi üzme yi başardın. İstedığın bu muydu?"

Ben, hayır, annemi üzme ki istemediğimi söyledim. Sofrada herkesle birlikte eğlenmek istiyordum, o kadar.

Babam, sofranın çok sıkıcı olacağını, tartışma çıkarmayıp mutfakta yersem, yarın beni sinemaya, sonra hayvanat bahçesine, sonra pasta yemeye götüreceğini ve bana bir sürpriz yapacağını söyledi.

"Sürpriz, köşedeki mağazadaki küçük mavi otomobil mi?" diye sordum.

"Evet," dedi babam.

O zaman, "Peki," dedim. Çünkü sürprizlere ve annemle babamın söylediklerini yapmaya bayılıyorum.

Babam, annemi aramaya gitti, sonra onunla birlikte mutfağa döndü, her şeyin yoluna girdiğini, benim artık büyük bir çocuk olduğumu söyledi.

Annem, büyük bir çocuk olduğumdan kuşku duymadığını belirtti ve beni öptü.

Babam mezeleri görmek istedi.

Beyaz önlüklü, siyah giysili kadın, buzdolabından mayonezli müthiş bir ıstakoz çıkardı. Yeğenimin düğünündeki gibi. Sonra hasta olmuşum hani.

Ben bir parça ıstakoz istediğimi söyledim.

Kadın, ıstakozu hemen buzdolabına koydu, bu yemeğin küçük çocuklara göre olmadığını söyledi.

Babam güldü, artarsa, ıstakozu sabaha, sütlü

kahvemle birlikte yiyebileceğimi, ama yine de buna çok güvenmemi söyledi.

Bana mutfakta yemek yedirdiler. Zeytin, küçük sıcak sosisler, bir parça börek ve biraz meyve salatası koydular önüme. Fena değildi.

“Şimdi doğru yatağa,” dedi annem. “Temiz sarı pijamanı giy. Daha erken, yatakta biraz okuyabilirsin. Bay ve Bayan Kocabaş geldiklerinde, seni gelip alacağım, onlara bir merhaba dersin.”

“Şey... Bu çok mu gerekli şekerim?” diye sordu babam.

“Tabii,” dedi annem. “Bunu önce kararlaştırmış mıydık?”

“Pıtırıcık'ın pot kırmasından korkuyorum da,” dedi babam.

“Pıtırıcık koca bir çocuk, pot kırmaz,” dedi annem.

“Pıtırıcık, bu yemek benim için çok önemli. Terbiyeli ol. İyi akşamlar de. Yalnızca soru sorduklarında konuş ve sakın pot kırma, e mi oğlum,” dedi babam. “Söz mü?”

Ben söz verdim. Babamın bu kadar kaygılı olması garip doğrusu. Sonra yatmaya gittim. Odamdan, kapının çalındığını, bağıştıklarını duydum. Sonra annem beni almaya geldi.

“Doğum gününde anneanneninin armağan ettiği sabahlığı giy, gel,” dedi annem.

Hoş bir kovboy serüveni okuyordum, gitmek istemediğimi söyledim, ama annem kocaman gözlerle baktı yüzüme. Dalga geçmenin sırası olmadığını hemen anladım.

Salonda Bay ve Bayan Kocabaş, beni görünce çığlıklar atmaya başladılar.

“Pıtırıcık sizi mutlaka görmek istedi. Bağışlayın, ama bu sevinci ondan esirgemek istemedim,” dedi annem.

Bay ve Bayan Kocabaş yine çığlıklar attılar.

Ben elimi uzattım “İyi akşamlar,” dedim.

Bayan Kocabaş, anneme, kızamık geçirip geçirmediğimi, Bay Kocabaş bu koca oğlanın derslerini iyi çalışıp çalışmadığını sordu.

Ben çok dikkatli davranıyordum. Babamın gözü bendeydi çünkü.

Sonra, büyükler konuşurken bir iskemleye iliştim.

“Sizi çok teklifsizce ağırlıyoruz,” dedi babam.

“Hoşumuza giden de bu,” dedi Bay Kocabaş. “Aile arasında bir gece geçireceğiz. Harika. Gitmek zorunda olduğum bütün o resmi yemeklerden ve mayonezli ıstakozlardan bıktım.”

Herkes güldü. Sonra Bayan Kocabaş herhalde çok yorulması gereken anneme bu kadar zahmet verdikleri için üzüldüğünü söyledi. Ama annem, hayır, onları ağırlamanın bir zevk olduğunu ve hizmetçisinin kendisine çok yardımcı olduğunu söyledi.

“Çok şanslısınız,” dedi Bayan Kocabaş. “Benim hizmetçilerden yana hiç şansım yok. Hiçbirini uzun zaman tutamıyorum.”

“Bizimki bir tanedir,” dedi annem. “Uzun zamandan beri yanımızda, en önemlisi de çocuğa çok düşkün.”

Sonra siyah giysili, beyaz önlüklü bayan geldi, yemeğin hazır olduğunu söyledi.

“Hadi Pıtırıcık, yatağa,” dedi babam.

Bayan Kocabaş'ın elini sıktım "İyi geceler han'fendi," dedim.

Bay Kocabaş'ın elini sıktım,
"İyi geceler bey'fendi," dedim.

Siyah giysili beyaz önlüklü bayanın elini sıktım.

"İyi geceler han'fendi," dedim, odama yatmaya gittim.

Piyango

Öğretmen, bugün dersin sonunda, okulun bir piyango düzenlediğini söyledi. Dalgacı'ya da piyangonun ne anlama geldiğini açıkladı. Numaralı biletler satılacaktı, sonra milli piyangodaki gibi kura çekilecekti, çıkan numaraya bir armağan verilecekti, bu armağan da bir bisiklet olacaktı.

Öğretmen, bilet satarak toplanacak paralarla mahallenin çocuklarına bir spor alanı yapılacağını söyledi. Biz bu işi pek anlayamadık. Çünkü zaten içinde bir sürü spor yaptığımız müthiş bir boş arsamız var bizim. Üstelik o arsada bir de müthiş, eski bir otomobil var. Tekerleği kalmamış artık, ama biz yine de onunla çok eğleniriz. Merak ediyorum, yeni spor alanına da bir otomobil koyacaklar mı acaba?

Ama bu piyango işinin hoş yanları da var.

Öğretmen masasından bir sürü küçük tomar çı-

kardı, "Çocuklar, bu piyango'nun biletlerini sizler satacaksınız," dedi. "Hepinize birer tomar bilet vereceğim. Her birinde elli bilet var. Her bilet yirmi lira. Bu biletleri ailenize, arkadaşlarınıza, niye olmasın, yolda rastladığınız adamlara ve komşularınıza satacaksınız. Hem kamu yararına çalışmanın verdiği mutluluğu duyacaksınız hem de utangaçlığınızı yenerek cesaretinizi kanıtlayacaksınız."

Öğretmen, Dalgacı'ya kamu yararının ne olduğunu anlattı, sonra her birimize birer tomar bilet verdi.

Biz çok hoşnuttuk.

Okul çıkışı numaralı biletlerimizle kaldırımın üstünde toplandık.

Gümüş, bütün biletleri çok zengin olan babasına satacağını söyledi.

"Öyle mi?" dedi Sırım. "Buna oyunbozanlık derler. Asıl oyun, biletleri hiç tanımadığınız insanlara satmak. Asıl gırgır yanı bu."

"Ben biletlerimi bakkala satacağım," dedi Lüplüp. "Çok iyi müşterisiyim, hayır diyemez."

Ama çoğunluk Gümüş'le aynı görüşteydi. En iyisi biletleri babalarımıza satmaktı.

Sırım, çok yanıldığımızı söyledi ve yoldan geçen bir beye yaklaştı. Ona biletlerini uzattı, ama adam durmadı bile.

Hepimiz evlerimizin yolunu tuttuk. Dalgacı dışında. O, bilet tomarını sırasında unuttuğu için okula döndü.

Elimde bilet tomarımla koşarak eve geldim.

"Anne! Anne!" diye bağırdım. "Babam burada mı?"

"Uygar bir insan gibi giremez misin eve?" dedi annem. "Hayır, baban evde değil. Ne istiyorsun babandan? Yine bir yaramazlık mı yaptın?"

"Hayır canım, bize spor alanı yapmaları için biletlerimi satın alacak. Böylece bütün mahallenin çocukları spor yapabilecekler. Alana belki bir otomobil de koyacaklar, kazananlara bir bisiklet veriyorlar ve buna piyango deniyor," dedim.

Annem, şaşkın gözlerle suratıma baktı, sonra "Anlattıklarından hiçbir şey anlamadım Pıtırıcık. Babanla çözümlersin bu konuyu," dedi. "Şimdi odana git ve derslerini yap."

Hemen odama gittim, çünkü annemin sözünü dinlemeyi çok severim, sorun yaratmamamdan hoşlandığını da bilirim.

Sonra babamın geldiğini duydum. Elimde bilet tomarımla koşarak yanına gittim.

"Baba! Baba!" diye bağırdım. "Biletlerimi satın almalısın. Okulda bir piyango düzenlediler, alana bir otomobil yerleştirecekler, böylece spor yapabileceğiz."

"Nesi var, anlayamadım?" dedi annem. "Eve her zamankinden daha sinirli geldi. Okulda bir piyango düzenlediklerini sanıyorum. Galiba sana da bilet satmak istiyor."

Babam başımı okşayıp güldü "Piyango mu? Çok hoş," dedi. "Benim zamanımda da okulda bir sürü piyango düzenlemişlerdi. En çok bilet satan çocuğa bir armağan verilirdi, her seferinde de armağanı ben kazanırdım. Doğrusunu söylemek gerekirse, hiç utanmış bir çocuk değildim, biletimi satmadan adamların yakasını bırakmazdım. Peki delikanlı, kaçta satıyorsun biletlerini?"

"Yirmi liraya," dedim. "Elli bilet olduğuna göre, hesapladım, bin lira vereceksin."

Bilet tomarını babama uzattım, ama babam tomarı almadı.

"Benim zamanımda daha ucuzdu," dedi. "Peki, ver bakalım bir bilet."

"Yok daha neler," dedim. "Bütün tomarı alacaksın, tek bir bilet değil. Gümüş, babasının, bütün tomarı satın alacağını söyledi. Hepimiz de aynı şeyi yapmaya karar verdik."

"Gümüş'ün babasının yaptığı beni ilgilendirmez," dedi babam. "Ben senden alsam alsam tek bir bilet alırım, istemezsen de hiç almam. İşte bu kadar."

"Ama haksızlık bu!" diye bağırdım. "Bütün babalar satın alıyor da sen niye almıyorsun?"

Sonra ağlamaya koyuldum.

Babam çok kızdı.

Annem koşarak mutfaktan geldi.

"Yine ne oluyor?" dedi annem.

"Çocuklara nasıl böyle bir şey yaptırdıklarını anlamıyorum," dedi babam. "Dilenci olsun diye okula vermedim ben oğlum. Hem sonra, bu piyango işi o

kadar yasal bir iş mi bakalım? Şeytan diyor ki hemen okulun müdürüne telefon et!”

“Biraz sakin olmanı rica edeceğim,” dedi annem.

“Ama sen bana küçükken piyango biletleri sattığını ve müthiş bir satıcı olduğunu söylememiş miydin?” dedim ağlayarak. “Neden başkalarının yaptığını benim de yapmaya hakkım olmasın?”

Babam alnını kaşdı, oturdu, sonra beni dizlerine doğru çekti.

“Tabii Pıtırıcık, ama aynı şey değil bu,” dedi. “Bizden başımızın çaresine bakmamız isteniyordu. Bu iş, bizi hayatın çetin kavgalarına hazırlayan iyi bir ön çalışmaydı. Bize ‘Hadi git bunları babana sat’ demiyorlardı.”

“Ama Sırım tanımadığı bir adama bilet satmayı denedi, adam durmadı bile,” dedim.

“Kim sana tanımadığın adamlara gitmeni söylüyor?” dedi babam. “Neden komşumuz Sivrikulak’a gitmiyorsun?”

“Utaniyorum,” dedim.

"Öyleyse ben de seninle gelirim," dedi babam, gülerek. "Nasıl ticaret yapıldığını göstereceğim sana. Biletlerini unutma."

"Geç kalmayın," dedi annem. "Yemeği hazırlıyorum."

Bay Sivrikulak'ın kapısını çaldık. Kapıyı Bay Sivrikulak açtı.

"Vay," dedi Bay Sivrikulak. "Pıtırıcık'la şey gelmiş."

"Size bir tomar bilet satmaya geldim. Bir piyanomuz var. Bize bir alan yapacaklar, biz de spor yapacağız içinde, biletler de bin lira," dedim.

"Sen çıldırdın mı oğlum?" dedi Bay Sivrikulak.

"Ne oluyor Sivrikulak?" dedi babam. "Her zaman ki cimriliğin mi seni böyle konuşturuyor, yoksa paran mı yok?"

"Söylesene şey, insanların evine gidip dilenmek yeni moda mı?" dedi Bay Sivrikulak.

"Zaten bir tek sen, bir çocuğun hatırını kırabilirsin," dedi babam.

"Çocuğun hatırını kırmıyorum. Yalnızca sorumsuz anneyle babasının kötü yola yönelttikleri bir çocuğu kurtarmaya çalışıyorum," dedi Bay Sivrikulak. "Hem sonra oğlunun biletlerini neden sen satın almıyorsun bakayım?"

"Çocuğumun eğitimi yalnızca beni ilgilendirir," dedi babam. "Hiç bilmediğin konular üzerinde tartış-

mana izin veremem. Hem sonra bir cimrinin düşüncükleri beni..."

"Ben mi cimriyim?" dedi Bay Sivrikulak. "Her istediğinde çim kırma makinemi ödünç vermiyor muyum sana?"

"Çim kırma makineni kendine sakla," dedi babam.

Birbirlerini iteklemeye başladılar.

O sırada Bayan Sivrikulak koşarak geldi. Bayan Sivrikulak, Bay Sivrikulak'ın karısıdır.

"Ne oluyor burada?" dedi.

İşte o zaman ben ağlamaya başladım. Piyango öyküsünü, spor alanını, kimsenin biletlerimi almak istemediğini, bunun haksızlık olduğunu, kendimi öldüreceğimi söyledim.

"Ağlama tavşanım," dedi Bayan Sivrikulak. "Ben biletlerini alırım."

Bayan Sivrikulak beni öptü, çantasını getirdi, bana parayı uzattı. Ben de ona biletleri verdim ve oynayarak eve geldim.

Şimdi, babamla Bay Sivrikulak'ın canları çok sık-kın. Çünkü Bayan Sivrikulak, armağan olarak biletine çıkan bisikleti mahzene sakladı, onlara hiç koklatmıyor.

Rozet

Bu parlak buluş, bu sabah teneffüste, Toraman' dan çıktı.

"Biliyor musunuz, bizim takımın çocukları rozet takmalı," dedi.

"Rozet mi?" dedi Çarpım.

"Sana söyleyen olmadı, pis muhbir!" dedi Toraman.

Çarpım ağlayarak gitti, pis muhbir olmadığını, bunu da kanıtlayacağını söyledi.

"Rozetle ne yapacağız?" diye sordum.

"Birbirimizi tanıyabileceğiz," dedi Toraman.

"Birbirimizi tanıyabilmek için rozet mi gerekli?" dedi Dalgacı, şaşkınlıkla.

Toraman, rozetin takımımızdakileri seçebilmemize yarayacağını, düşmana saldırdığımızda bize büyük kolaylıklar sağlayacağını anlattı.

Biz bu parlak buluşu çok tattuk.

Gümüş, üniforma giyersek daha da iyi olacağını söyledi.

"Üniformayı nereden bulacaksın?" diye sordu Toraman. "Hem üniformalarla soytarıya döneriz."

"Benim babam soytarıya mı benziyor peki?" diye sordu Sırım.

Babası polis olan Sırım, ailesiyle alay etmelerinden hiç hoşlanmaz.

Ama Sırımla Toraman'ın dövüşecek zamanları olmadı. Çünkü Çarpım, yanına Karagöz'ü almış geliyordu.

Çarpım, parmağıyla Toraman'ı işaret etti.

"O işte," dedi Çarpım.

"Bir daha arkadaşınıza muhbir dediğinizi duymayım," dedi Karagöz. "Gözlerimin içine bakın. Anlaşıldı mı?"

Yanımızdan ayrıldıklarında Çarpım çok keyifliydi.

"Rozet nasıl olacak?" diye sordu Dırdır.

"Altın olsa güzel olur. Babamınki öyle," dedi Gümüş.

"Altın mı? Sen iyice çıldırmışsın!" diye bağırdı Toraman. "Altının üstüne nasıl resim çezeceksin?"

Toraman'a hepimiz hak verdik ve rozetlerin kâğıt üstüne yapılmasını kararlaştırdık. Sonra, rozetin biçimi üstüne tartışmaya başladık.

"Benim ağabeyim bir kulübe üye," dedi Dırdır.

"Onun rozeti müthiş. Üstünde bir futbol topu, topun çevresinde de defne yaprakları var."

"Defne yaprağı çok lezzetlidir," dedi Lüplüp.

"Hayır, çok iyi arkadaş olduğumuzu gösteren kenetlenmiş iki eli yeğlerim ben," dedi Sırım.

"Rozetin üstünde takımın adı olmalı: 'Öç Alanlar Takımı'. Sonra iki de kılıç, bir kartal, bir sancak. Çevresinde de adlarımız olmalı," dedi Gümüş.

"Biraz da defne yaprağı," dedi Lüplüp.

Toraman, bütün bunların biraz fazla olacağını, ama kendisine ipuçları verdiğimizizi, şimdi derste rozeti çizip teneffüste bizlere göstereceğini söyledi.

"Rozet nedir?" dedi Dalgacı.

O sırada zil çaldı, sınıfa girdik.

Toraman, daha geçen hafta coğrafyadan sözlüye kalktığı için rahatça çalışabildi. Çok uğraştı. Boya kalemleriyle bir şeyler çiziyor, dilini çıkarıp duruyordu. Hepimiz meraktan çatlıyorduk. Toraman işini bitirince defterini şöyle bir tuttu, bir gözünü kısarak baktı. Çok hoşnut görünüyordu. Sonra teneffüs zili çaldı.

Karagöz, dağılmamızı söyleyince hemen Toraman'ın çevresini sardık. O, gururla bize defterini gösterdi. Rozet, oldukça hoştu. Ortasında ve kenarında birer mürekkep lekesi olan bir rozetti. İçi mavi, beyaz ve sarıydı, çevresinde de TPTSGLDD yazılıydı.

"Müthiş değil mi?" diye sordu Toraman.

"Evet," dedi Sırım. "Ama buradaki leke ne öyle?"

"Leke değil o, aptal! Kenetlenmiş iki el."

"Ya öteki leke? O da mı kenetlenmiş iki el?" dedim.

"Yok canım," dedi Toraman. "Neden dört tane el olsun? Öteki gerçek bir leke. Onu saymayın."

"TPTSGLDD ne demek?" diye sordu Gümüş.

"Adlarımızın başharfleri yahu," dedi Toraman.

"Ya renkler ne öyle? Neden mavi, beyaz, sarı koydun?"

"Kırmızı kalemim yok da ondan," diye açıkladı Toraman. "Sarıyı kırmızı yerine kullandım."

"Altın olsa daha iyi olurdu," dedi Gümüş.

"Çevresine de defne yaprakları koymak gerek," dedi Lüplüp.

O zaman Toraman çok kızdı. Gerçek arkadaşları olmadığını, hoşumuza gitmiyorsa avucumuzu yalamamızı, rozet mozet kullanmayacağımızı, boşuna canını dişine takıp derste bizim için uğraştığını söyledi. Ne yani yalan mı, iyi valla.

Ama biz rozetin çok kıyak olduğunu, takımımızdaki çocukları seçebilmek için rozet takma işini çok tuttuğumuzu söyledik.

Rozeti her zaman, büyüdüğümüzde bile takmaya karar verdik. Böylece herkes "Öç Alanlar Takımı"ndan olduğumuzu anlayacaktı.

Toraman bütün rozetleri evinde yapacağını, on-

ları yakalarımıza takmak için ertesi sabah hepimizin topluğnelerle gelmemizi söyledi.

“Yaşasın!” diye bağırdık.

Toraman, Lüplüp’e biraz da defne yaprakları çizmeyi deneyeceğini söyledi.

Lüplüp de ona sandviçinden bir parça salam çıkarıp verdi.

Ertesi sabah, Toraman okulun bahçesinden içeri girdiğinde, hepimiz ona doğru koştuk.

“Rozetler yanında mı?” diye sorduk.

“Evet,” dedi Toraman. “Canım çıktı, özellikle ke-serken.”

Hepimize rozetini verdi, gerçekten çok güzeldiler: Mavi, beyaz ve kırmızı. Kenetlenen ellerin altında da kahverengi şeyler vardı.

“Bu kahverengiler ne böyle?” diye sordu Tıngır.

“Defne yaprakları,” dedi Toraman. “Yeşil kalemim yoktu.”

Lüplüp bu işe çok sevindi. Hepimizin bir topluğnesi olduğundan rozetleri yakalarımıza taktık. Çok gurur duyuyorduk.

Sonra Gümüş, Toraman'a baktı.

"Neden senin rozetin bizimkilerden büyük?" dedi.

"Şefin rozeti her zaman daha büyük olur," dedi Toraman.

"Senin şef olduğunu kim söyledi peki?" diye sordu Sırım.

"Rozet düşüncesi benden çıktı," dedi Toraman. "Şef benim. Beğenmeyen varsa burnunu dağıtabilirim."

"Ne münasebet efendim! Ne münasebet! Şef benim," dedi Gümüş.

"Dalga mı geçiyorsun?" dedim.

"Ne zavallı şeylersiniz!" diye bağırdı Toraman. "Madem öyle, rozetleri geri verin."

"Bak, ben rozetini ne yapıyorum!" diye bağırdı Tıngır ve rozetini yakasından çekip yırttı, yere attı, üstünde tepindi ve tükürdü.

"Ben de öyle!" dedi Dırdır.

Hepimiz rozetlerimizi çıkardık, yerlere attık, üstlerinde tepindik ve yere tükürdük.

"Bu maskaralık ne zaman bitecek?" dedi Karagöz. "Ne yaptığınızı bilmiyorum ama hemen kesin gürlütüyü, anlaşıldı mı?"

Karagöz gidince Toraman'a, arkadaşımız olmadığını, bir daha hayat boyu kendisiyle konuşmayacağımızı ve artık takımımızdan kovulduğunu söyledik.

Toraman, bunun umurunda olmadığını, zaten bir zavallılar takımından olmak istemediğini söyledi. Ve tencere boyundaki rozetiyle gitti.

Şimdi takımdaki çocukları seçmek çok kolay: Bizim takımdakiler, rozeti olmayan çocuklar.

Gizli Bildiri

Dün tarih sınavında müthiş bir şey oldu. Sınıfın birincisi ve öğretmenin kuzusu olan Çarpım, parmağını kaldırdı.

“Öğretmenim, bu öğrenci kopya çekiyor!” diye bağırdı.

“Doğru değil, pis yalancı!” diye bağırdı Gümüş.

Öğretmen geldi, Gümüş’ün ve Çarpım’ın kâğıtlarını aldı. Gümüş’ün yüzüne baktı. Gümüş ağlamaya başladı.

Öğretmen kendisine bir sıfır attı. Sınav bitince de onu müdürün odasına götürdü. Öğretmen tek başına geldi sınıfa.

“Çocuklar, Gümüş büyük bir suç işledi,” dedi. “Bir başka arkadaşından kopya çektiği yetmiyormuş gibi, suçunu da kabul etmedi, böylece suçuna bir de yalan-

cılık ekledi. Bu nedenle müdür, Gümüş'ü iki günlüğüne okuldan uzaklaştırdı. Umarım bu ona ders olur, yalanın, hilenin hiçbir zaman iyi sonuç vermediğini anlar. Şimdi defterlerinizi çıkarın, yazı yazacağız."

Teneffüste canımız çok sıkkındı. Gümüş, arkadaşımızdır çünkü. Okuldan uzaklaştırıldınız mı, anababalar kesinlikle olay çıkarırlar, bir sürü şeyi size yasak ederler.

"Gümüş'ün öcünü almalıyız," dedi Sırım. "Gümüş bizim takımdandır, Çarpım'dan öç almalıyız. Bu ona ders olur, soytarılık yapmanın hiçbir zaman iyi sonuçlar vermediğini anlar."

Biz hepimiz "Tamam," dedik.

Sonra Dalgacı "Çarpım'dan nasıl öç alacağız?" diye sordu.

"Onu okul çıkışı bir güzel pataklayabiliriz," dedi Toraman.

"Olmaz," dedi Tıngır. "Gözlüklü olduğunu ve onu pataklayamadığımızı biliyorsunuz."

"Bir daha onunla hiç konuşmasak?" dedi Dırdır.

"Zaten hemen hemen hiç konuşmuyoruz," dedi

Lüplüp. "Kendisine küstüğümüzün farkına bile varmaz."

"Biz de bunu kendisine açıklarız," dedi Dalgacı.

"Gelecek sınava hepimiz deli gibi çalışıp sınıfın birincisi olalım mı?" dedim.

"Sen çıldırdın galiba?" dedi Dalgacı, alnına vurarak.

"Ben buldum," dedi Sırım. "Bir dergide okumuştum. Maskeli bir haydut olan kahraman, zenginlerin parasını çalıp yoksullara veriyordu, zenginler paralarını geri almak için yoksulları soymaya kalkınca da, kahraman, onlara bir bildiri yolluyordu: 'Mavi Şövalyeyle alay edilmez' diye. Düşmanlar çok korkuyorlar, yoksulları soymaya cesaret edemiyorlardı."

"Ama yüzümüze maske taksak bile Çarpım bizim yolladığımızı anlar, biz de cezalandırılırız," dedim.

"Hayır efendim," dedi Sırım. "Bir filmde görmüştüm, haydutlar, yazıları tanınmasın diye, gazetelerden kestikleri harfleri beyaz kâğıda yapıştırarak hazırlıyorlardı bildirilerini. Kimse de filmin sonuna kadar bildiriye onların yolladığını anlamıyordu."

Biz bu buluşu çok parlak bulduk. Çarpım öç almamızdan o kadar korkacak ki, belki okulu bile bırakacaktı. Oh olsun!

"Ne yazacağız Çarpım'a?" diye sordu Lüplüp.

"Öç alanlarla alay edilmez, diye yazacağız," dedi Sırım.

"Yaşasın!" diye bağırdık ve bildiriye Sırım'ın hazırlamasına karar verdik.

Ertesi gün okulda Sırım'ın çevresini sardık, bildiriye hazırlayıp hazırlamadığını sorduk.

"Hazır," dedi Sırım. "Gazetesini kestim diye babam olay bile çıkardı. Daha gazeteyi okumamışmış. Suratıma bir tokat indirdi, tatlı yememi de yasakladı. Üstelik dün akşam yemekte sütlaç vardı."

Sırım, bize bildiriye gösterdi. Birbirinden farklı harflerle yazılmıştı. Biz bunu çok beğendik. Bir tek Tıngır, bildirinin rahat okunmadığını söyledi.

"Ben sütlaç yemiyorum, makas ve tutkalla deli gibi çalışıyorum, sonra da bu salak, yaptığımı beğenmiyor! Gelecek sefere bildiriye kendin hazırlarsın, iyi valla," dedi Sırım.

“Haaa?” diye bağırdı Tıngır. “Asıl salak sensin, salak!”

Bunun üzerine dövüşmeye başladılar.

Gözetmenimiz Karagöz, koşarak yetişti, Sırım’la Tıngır’a, vahşiler gibi dövüşmelerinden bıktığını söyledi ve ikisini de cumartesiye cezaya bıraktı. Allahtan Karagöz bildiriye alamadı, çünkü Sırım dövüşe girişmeden önce Dalgacı’ya vermişti onu.

Sınıfta, Dalgacı’nın bildiriye bana geçirmesini bekliyordum. Çarpım’ın en yakınında oturan ben olduğum için, bildiriye ben koyacaktım sırasının üstüne. Kâğıdı görünce, suratı çarşaf gibi olacaktı Çarpım’ın.

Ama Dalgacı, sıranın altında tuttuğu bildiriye bakıp duruyor, yanında oturan Dırdır’a bir şeyler soruyordu.

Öğretmen birden bağırdı:

“Dalgacı! Söylediklerimi tekrarla!”

Dalgacı ayağa kalkıp bir türlü ağzını açmayınca da öğretmen "Çok iyi, çok iyi! Bakalım arkadaşın senden daha dikkatli mi dinliyor? Dırdır söylediklerimi tekrarlar mısın lütfen?" dedi.

Dırdır kalktı, ağlamaya başladı.

Öğretmen, ikisine de "Sınıfta maskaralık yapacağıma dikkatle dersi dinlemeliyim, çünkü okula eğlenmeye değil, bir şeyler öğrenmeye geliyorum" cümlesini yüz kez yazmalarını söyledi.

Arkamızda oturan Toraman, bildiriye Lüplüp'e geçirdi. Lüplüp de bana verdi.

Öğretmen "Bugün ne oluyor size böyle?" dedi. "Toraman, Lüplüp, Pıtırıcık! O kâğıdı hemen buraya getirin! Hadi! Boşuna gizlemeye çalışmayın, gördüm. Hadi! Bekliyorum."

Lüplüp kıpkırmızı oldu. Ben ağlamaya başladım. Toraman suçun kendisinde olmadığını söyledi.

Öğretmen geldi, bildiriği aldı, içindikileri okuyunca gözlerini faltaşı gibi açtı, yüzümüze baktı:

"Öç alanlarla alay edilmez. Bu maskaralık da neyin nesi? Yok, öğrenmek bile istemiyorum aslında, beni ilgilendirmiyor. Böyle saçmalıklarla uğraşacağınıza, derslerinizi çalışsanız daha iyi edersiniz. Üçünüzü de cumartesi cezaya bekliyorum."

Teneffüste Çarpım sırtıyordu. Ama sırtıtmakla pek akıllıca bir iş yapmıyor bu öğretmenin kuzusu.

Çünkü öç alanlarla hiç dalga geçilmez. Ne yani, yalan mı?

Asker Abi

Toraman, çok güçlü kuvvetli bir arkadaştır, milletin burnunu dağıtmaya bayılır.

Toraman'ın bir asker abisi var. Toraman onunla çok gurur duyar, sürekli sözünü eder.

"Abim, üniformalı bir fotoğrafını yollamış," dedi Toraman. "Müthiş bir şey. Yarın fotoğrafı size getiririm."

Ertesi gün Toraman fotoğrafı getirdi. Abisinin gülüşü ve beresi çok kıyaktı.

"Yıldızları yok," dedi Dırdır.

"Daha askere yeni gitti, ondan," dedi Toraman. "Ama kesinlikle subay olacak, bir sürü askere de komut verecek. Zaten şimdiden kendisine bir tüfek verdiler."

"Tabancası yok mu?" diye sordu Tıngır.

"Tabii ki yok," dedi Sırım. "Tabancaları subaylara verirler. Askerlerin yalnızca tüfekleri olur."

İşte bu, Toraman'ın hiç hoşuna gitmedi.

"Sen nereden biliyorsun? Abimin tabancası var işte, çünkü o subay olacak," dedi Toraman.

"Güldürme beni," dedi Sırım. "Tabanca asıl benim babamda var."

"Senin baban subay değil, polis. Polislerin tabancası olması önemli değildir," dedi Toraman.

"Polis de subay gibidir!" diye bağırdı Sırım. "Hem sonra benim babamın şapkası var, senin abinin şapkası var mı?"

Toraman'la Sırım dövüşmeye başladılar.

Bir başka gün, Toraman bize, abisinin, bölüğüyle birlikte manevra yapmaya gittiğini, müthiş bir başarı elde ettiğini, bir sürü düşman öldürdüğünü ve generalin kendisini kutladığını söyledi.

"Manevralarda düşman öldürülmez," dedi Gümüş.

"Öldürüyormuş gibi yapılır!" diye açıkladı Toraman. "Ama çok tehlikeli bir olaydır bu."

"Yo, yo, yo, olmaz. Numaradan öldürüyorsa sayılmaz," dedi Gümüş. "Oh, ne rahat!"

"Burnuna bir yumruk yapıştırmamı ister misin? Benim yumruklarım numaradan değildir," dedi Toraman.

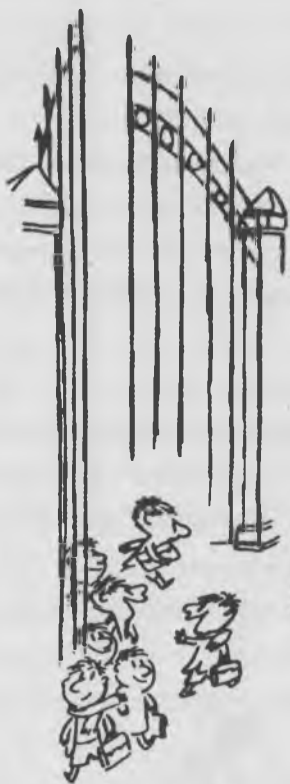
"Hele bir dene," dedi Gümüş.

Toraman denedi, başardı ve birbirlerine girdiler.

Geçen hafta Toraman, abisinin ilk kez nöbet tuttuğunu, nöbeti kendisine, bölüğün en iyi askeri olduğu için verdiklerini söyledi.

"Yalnızca bölüğün en iyi askeri mi nöbet tutar?" diye sordum.

"Ne sandın?" dedi Toraman. "Bölüğün nöbetini bir budalaya vermelerini mi bekliyordun? Yoksa düşmanları kışlaya sokacak bir haine mi?"

"Hangi düşmanlar?" diye sordu Dırdır.

"Hem sonra bütün bunlar palavra," dedi Gümüş. "Sırayla bütün askerler nöbet tutarlar. Budalalar da, öbürleri de."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedim.

"Hem nöbet tutmak tehlikeli bir iş değildir ki. Herkes nöbet tutabilir," dedi Gümüş.

"Yok canım, sen tut da göreyim. Bütün gece, karanlıkta tek başına bölüğü korumak nasılmış, görürsün!" dedi Toraman.

"Benim geçen yaz yaptığım gibi, boğulan birini kurtarmak daha tehlikelidir," dedi Sırım.

"Güldürme beni," dedi Toraman. "Sen kimseyi kurtarmadın. Yalancının tekisin sen. Zaten hepiniz salaksınız!"

İşte o zaman Toraman'la kapıştık. Ben burnuma bir yumruk yedim. Karagöz de hepimizi duvarın dibine, tek ayak üstünde durmaya yolladı.

Şu Toraman da artık abisinin öyküleriyle canımızı sıkmaya başladı.

Toraman bu sabah okula geldiğinde çok heyecanlıydı.

"Hey çocuklar! Çocuklar!" diye bağırdı. "Biliyor musunuz, bu sabah abimden mektup geldi. İzne çık-

mış! Bugün geliyor! Şimdi evde olmalı. Ben evde oturup onu beklemek istiyordum, ama babam istemedi. Abime öğlen beni okuldan almasını söyleyeceğine söz verdi. Hem en önemli haber ne biliyor musunuz? Hadi bilin bakalım."

Kimse hiçbir şey söylemediği için Toraman gururla bağırdı:

"Onbaşı oldu! Abim onbaşı oldu!"

"Bu çok önemli bir şey değil," dedi Sırım.

"Önemli değil mi?" dedi Toraman sırtarak. "Kolumuna bir pırpır takmışlar, mektupta yazıyor!"

"Onbaşı ne demek?" diye sordum.

"Subay gibi bir şey," dedi Toraman. "Onbaşı, bir sürü komut verir, savaşta en önde yürür ve bütün kararları alan da odur. Geçtiği zaman, bütün askerler önünde selama dururlar. Evet efendim! Abim geçerken, askerler selam çakmak zorundadır. İşte böyle!"

Toraman selam çakmak için elini alınının kenarına götürdü.

"İşte bu kıyak iş," dedi Dalgacı.

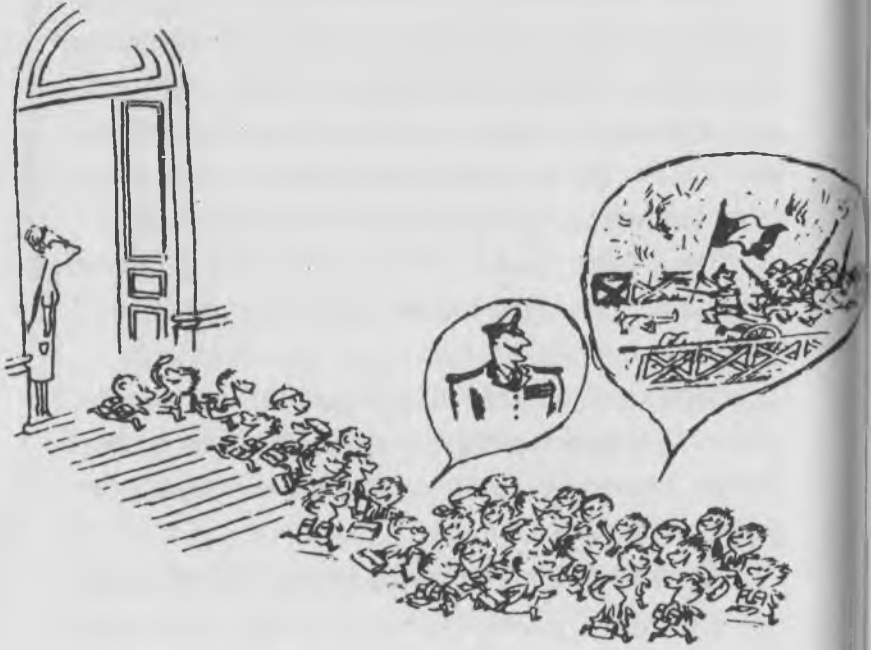
Bizler, üniformalı, pırpırlı ve herkesin selamladığı bir abisi olduğu için Toraman'ı biraz kıskanıyorduk. Bir yandan da, onu okul çıkışı göreceğimiz için seviyorduk. Ben Toraman'ın abisini birkaç kez görmüştüm. Ama o zaman daha asker değildi ve kimse onu selamlamıyordu. Çok güçlü kuvvetli, çok sevimlidir.

"Okul çıkışı bütün bunları size kendisi anlatır. Korkmayın, onunla konuşmanıza izin veririm," dedi Toraman.

Derse girdiğimizde içimiz içimize sığmıyordu, ama asıl yerinde duramayan tabii ki Toraman'dı. Durmadan kıpırdıyor, eğilip önündeki arkadaşlara bir şeyler söylüyordu.

"Toraman!" diye bağırdı öğretmen. "Bu sabah ne-

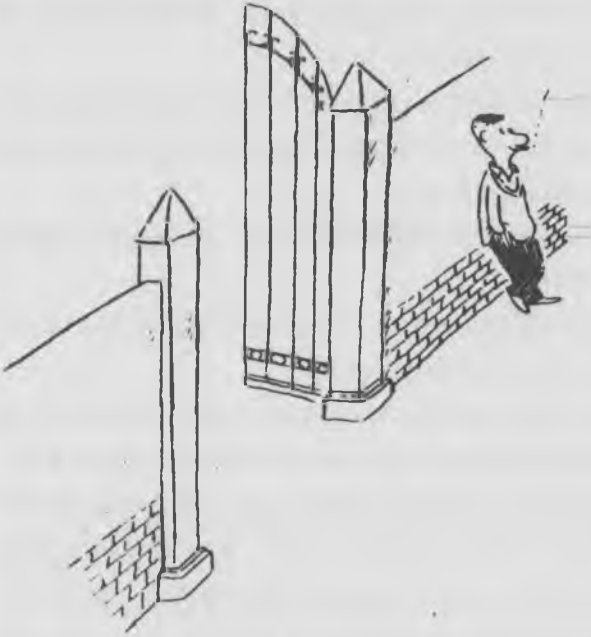
yin var bilmiyorum, ama çekilir gibi değilsin! Böyle sürerse dersten sonra cezaya kalacaksınız!”

“Hayır öğretmenim! Hayır!” diye bağırdık hepimiz.

Öğretmen, şaşkın gözlerle yüzümüze baktı.

Toraman, onbaşı abisinin okul çıkışı kendisini almaya geleceğini söyledi.

Öğretmen çekmecesinin içinde bir şeyler aramaya koyuldu, ama biz onu biliriz, böyle yaptı mı gülmesi tuttu demektir. Sonra öğretmen “Peki, ama rahat

durun. Özellikle sen Toraman. Bir asker abiye yaraşır bir kardeş olmak için çok uslu durmalısın," dedi.

Ders bize korkunç uzun geldi. Zil çaldığında çantalarımız hazırды. Koşarak çıktık.

Toraman'ın abisi bizi kaldırımın üstünde bekliyordu. Sırtında üniforması yoktu. Sarı bir kazak, çizgili mavi bir pantolon giymişti. Hepimiz biraz hayal kırıklığına uğradık.

"Selam yumurcak!" diye bağırdı abisi, Toraman'ı görünce. "Yine boy atmışsın!"

Abisi, Toraman'ı iki yanağından öptü, başını ok-

şadı, bir yumruk atıyor gibi yaptı. Keşke benim de böyle bir abim olsaydı.

"Neden üniformalı değilsin?" diye sordu Toraman.

"Dalga mı geçiyorsun? İzindeyim, izinde," dedi abisi. Sonra bize baktı.

"Vay! Arkadaşların! Bu Pıtırıcık. Şu şişko Lüplüp. Bu da... bu da..."

"Dırdır!" diye bağırdı Dırdır, onun kendisini anımsamasından gurur duyarak.

"Hey," dedi Sırım. "Kolunuza pırpır taktıkları ve savaş alanında askerlere komut verdiğiniz doğru mu?"

"Savaş alanında mı?" diye sordu Toraman'ın abisi, gülerek. "Savaş alanında değil, ama kışlanın mutfağında patates soyan askerlerin başında duran benim. Beni mutfağa verdiler. Çok kıyak bir iş değil, ama yapıyoruz işte."

İşte o zaman Toraman abisine baktı, bembeyaz oldu ve koşmaya başladı.

"Toraman! Toraman!" diye bağırdı abisi. "Nesi var bunun yahu? Bekle beni yumurcak, bekle beni!"

Ve Toraman'ın peşinden koşmaya başladı.

Biz de evlerimize doğru yürüdük. Lüplüp, Toraman'ın abisinin, bol yemek yiyen, çok başarılı bir asker olduğunu, Toraman'ın kim bilir onunla ne biçim gurur duyduğunu söyledi.

Tebeşir

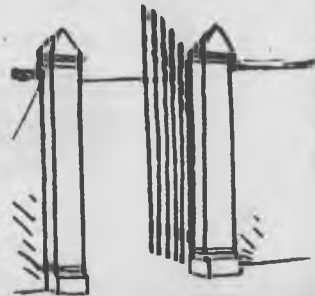
Öğretmen "Tebeşir kalmamış. Biriniz gitsin tebeşir getirsin," dedi.

Herkes parmağını kaldırdı. "Ben gideyim, ben gideyim!" diye bağırdı. Hiçbir şey duymamış olan Dalgacı dışında. Genellikle, sınıfın birincisi ve öğretmenin kuzusu olan Çarpım gider, tebeşir getirmeye. Ama bugün Çarpım, gripten yattığı için okula gelmemiştir. Bu yüzden hepimiz, "Ben gideyim öğretmenim, ben gideyim!" diye bağırdık.

"Susun!" dedi öğretmen. "Hımmm. Gümüş, sen git. Ama çabuk dön, tamam mı, Koridorlarda sürtme."

Gümüş, ağız kulaklarında gitti. Tebeşirlerle döndüğünde de gülûmsüyordu.

"Teşekkür ederim Gümüş," de-

di öğretmen. "Şimdi yerine geç. Dalgacı tahtaya. Dalgacı, sana söylüyorum!"

Zil çalınca hepimiz koşarak dışarı çıktık. Dalgacı sınıfta kaldı. Derse kalktığı her zamanki gibi. Bu kez de öğretmenin kendisine söyleyecekleri vardı.

Gümüş, merdivende bize "Çıkışta benimle gelin. Size müthiş bir şey göstereceğim," dedi.

Okul çıkışı Gümüş'e bize ne göstereceğini sorduk.

Gümüş sağa sola baktı.

"Burada gösteremem. Benimle gelin," dedi.

Böyle anlaşılmaz havalara takılmaya bayılır Gümüş, sinir olurum. Ardına takıldık, sokağın köşesini döndük, karşıya geçtik, biraz yürüdük, sonra yine karşıya geçtik, sonra Gümüş durdu. Çevresini sardık. Gümüş yine sağa sola baktı, elini cebine soktu ve "Bakın," dedi.

Elinde ne olduğunu dünyada bulamazsınız: Bir tebeşir!

"Karagöz bana beş tebeşir verdi," diye açıkladı Gümüş gururla. "Ben öğretmene yalnızca dört tebeşir verdim."

"Ne yüz­süz adammışsın," dedi Sırım.

"Ya," dedi Tıngır. "Karagöz'le öğretmen bunu bil-seler, hemen okuldan kovulursun."

Doğru, okulun malıyla böyle dalga geçilmez. Geçen hafta bir büyük öğrenci, başka bir büyüğün başına elindeki haritayla vurdu, harita yırtıldı, iki öğrenciyi bir haftalığına okuldan uzaklaştırdılar.

"Korkaklar gitsin," dedi Gümüş. "Geriye kalanlar, tebeşirle çok eğleneceğiz."

Tabii hepimiz kaldık. Çünkü bizim takımında kimse korkak değildir. Hem sonra bir tebeşirimiz vardı, tebeşir parçasıyla da bir sürü şeyler yapabilir, çok eğlenebilirdik. Anneannem bir keresinde bana, okuldakin-den biraz daha küçük bir karatahtayla bir kutu tebeşir yollamıştı, ama annem tebeşirlere el koydu, karatahta dışında her şeyi batırdığımı söylüyordu. Yazık olmuştu, çünkü tebeşirler renk renkti, mavi tebeşirler, kırmızılar, sarılar vardı. Ben de çocuklara "Renkli tebeşirimiz olsaydı daha kıyak olurdu," dedim.

"Aferin!" diye bağırdı Gümüş. "Ben bütün tehlikeleri göze alıyorum, sonra da Pıtırıcık efendi tebeşirim renğini beğenmiyor! Madem o kadar kurnazsın, git Karagöz'den renkli tebeşir iste bakalım. Hadi gitsene! Ne bekliyorsun? Gevezelik edip duruyorsun,

ama tebeşiri vermemeye dünyada cesaret edemezsin!
Ben seni bilmez miyim?"

"Doğru," dedi Sırım.

O zaman çantamı yere attım. Sırım'ın yakasına yapıştım.

"Sözünü geri al!" diye bağırdım.

Ama Sırım, hiçbir sözünü geri almak istemedi. Dövüşmeye başladık. Sonra kalın sesli biri yukarıdan bağırdı: "Küçük serseriler, gidin başka yerde oynayın, yoksa polis çağırırım!"

Oradan koşarak uzaklaştık. Köşeyi döndük, karşıya geçtik, sonra durduk.

"Soytarılıklarınızdan vazgeçtiğiniz zaman, belki tebeşirimle biraz eğlenebilirsiniz," dedi Gümüş.

"Pıtırıcık kalırsa ben giderim," diye bağırdı Sırım.

"Tebeşirin de umurumda değil."

Sırım gitti. Bir daha kendisiyle hiç konuşmama-
cağım.

"Peki," dedi Toraman. "Tebeşirle ne yapacağız?"

"Duvarlara bir şeyler yazalım, matrak olur," dedi Tıngır.

"Evet, 'Öç Alanlar Takımı' diye yazabiliriz. Böylece düşmanlar buradan geçtiğimizi anlarlar," dedi Dırdır.

"Hıh, çok iyi," dedi Gümüş. "Sonra da beni okuldan kovsunlar değil mi? Çok iyi! Aferin size!"

"Ödlek değilsen, duvara yaz," dedi Dırdır.

"Ya sonra hepimizi kovarlarsa?" dedi Toraman.

"Ben gidiyorum çocuklar," dedi Tıngır. "Yoksa eve geç kalacağım, başım belaya girecek."

Tıngır, koşa koşa eve gitti. İlk kez eve gitmek için bu kadar acele ediyordu.

"En kıyağı, afişlerin üstüne resimler çizmek," dedi Toraman. "Adamlara gözlükler, bıyıklar, sakal ve pipo takarız."

Bu buluş hepimizin hoşuna gitti, ama sokakta afiş yoktu. Yürümeye başladık, ama hep böyledir, afiş aradınız mı bir türlü bulamazsınız.

"Yahu, çok iyi anımsıyorum, mahallede bir afiş vardı. Hani kremalı bir pasta yiyen çocuğun afişi."

"Evet," dedi Lüplüp. "O afişi biliyorum. Annemin bir dergisinden o afişin küçüğünü kesmiştim üstelik."

Sonra Lüplüp evde kendisini kahvaltıya beklediklerini söyledi ve koşarak gitti.

Geç olmuştu, artık afiş aramamaya, tebeşirle eğlenmeye karar verdik.

"Biliyor musunuz, seksek oynayabiliriz," dedi Dırdır. "Hemen çizmeye başlayalım."

"Çıldırдың mı sen? Seksek kız oyunudur," dedi Toraman.

"Hayır efendim, hayır işte! Seksek kız oyunu değildir," dedi Dırdır, kıpkırmızı kesilerek.

O zaman Toraman yüzünü buruşturup incecik bir sesle şarkı söylemeye koyuldu:

"Hanfendi seksek oynamak istiyormuş! Dırdır Hanım seksek oynamak istiyormuş!"

"Gel, boş arsada dövüşelim!" diye bağırdı Dırdır. "Hadi bakalım, erkeksen gel!"

Toraman'la Dırdır birlikte gittiler, ama sokağın ucunda ayrıldılar. Çünkü biz böyle tebeşirle oyalanırken hiç farkına varmamıştık, ama bayağı geç olmuştu.

Gümüş'le ben kaldık. Gümüş tebeşiri sigara gibi ağzına soktu, sonra onu bıyık gibi üst dudağıyla bur-nu arasında tuttu.

"Bir parçasını bana versene," dedim.

Ama Gümüş aldırış etmedi. Ben tebeşiri almaya çalıştım. Tebeşir yere düştü. İkiye bölündü. Gümüş çok öfkelenmişti.

"Al işte. Ben senin tebeşir parçana bak ne yaparım," dedi Gümüş.

Topuğuyla tebeşirin bir yarısını ezdi.

"Öyle mi!" diye bağırdım. "Ben de senin parçana bak ne yaparım."

Kırış! Ben de topuğumla onun tebeşir parçasını ezdim.

Artık elimizde tebeşir kalmadığı için evlerimize döndük.

Şansa Bak, Dalgacı Kolunu Kırıyor

Dalgacı, evinde ufak kırmızı kamyonunun üstüne bastı, düştü, kolunu kırdı. Çok üzüldük. Çünkü Dalgacı, arkadaşımızdır. Sonracıma, ufak kırmızı kamyonunu da biliyordum; çok hoştu, yanıp sönen farları vardı. Sanırım artık onarılması olanaksızdır.

Dalgacı'yı evinde ziyaret etmek istedik, ama annesi bizi içeri sokmak istemedi. Dalgacı'yı tanıdığımızı, arkadaşları olduğumuzu söyledik, ama annesi, bizleri tanıdığını, ama Dalgacı'nın dinlenmesi gerektiğini söyledi.

Bugün Dalgacı'nın sınıfa girdiğini görünce çok sevindik. Boynundan bağladıkları bir peçeteyle kolunu sarmışlardı. Başrol oynayan delikanlının yaralı olduğu filmlerdeki gibiydi. Zaten filmlerde başroldeki delikanlının hep ya kolu yaralıdır ya omzu. Artık başroldeki delikanlılar, bunu öğrenmeye başlayıp ona göre davranmalılar.

Dalgacı geldiğinde ders başlayalı yarım saat olmuştu. Bu yüzden Dalgacı, öğretmenden özür dilemeye gitti.

Öğretmen, Dalgacı'yı azarlayacağına "Seni gördüğüme çok sevindim," dedi. "Alçılı bir kolla okula gelmek büyük yüreklilik. Umarım acı çekmiyorsundur."

Dalgacı, gözlerini faltaşı gibi açtı. Sınıfın sonuncusu olduğundan, böyle sözler duymaya alışık değildir. Hele geç geldiği zamanlar.

Dalgacı, ağzı açık öyle kalakaldı.

Öğretmen "Hadi git yerine otur yavrum," dedi.

Dalgacı yerine geçince ona bir sürü soru sormaya başladı: Acı çekip çekmediğini, kolundaki o sert şeyin ne olduğunu sorduk, onu gördüğümüze sevindiğimizi söyledik. Ama öğretmen, arkadaşımızı rahat bırakmamızı, bunu bahane bilip azmamamızı söyledi.

"Ne yani," dedi Gümüş, "artık arkadaşlarla konuşmak da mı yasak?"

Bunun üzerine öğretmen, onu duvarın dibine yol-
ladı. Dalgacı da gülmeye koyuldu.

“Şimdi bir parça yazacağız,” dedi öğretmen.

Defterlerimizi çıkardık, Dalgacı da tek eliyle kendi
defterini çantasından çıkarmaya çalıştı.

“Sana yardım edeyim,” dedi Tıngır.

Dalgacı “Sen kendi işine bak,” dedi.

Öğretmen, Dalgacı’ya baktı.

“Hayır, yavrum, sen dinlen tabii,” dedi.

Dalgacı, çantasını bıraktı, üzgün bir tavır takındı,
sanki yazamadığı için üzülmüş gibi. Öğretmenin
yazdığı parça korkunçtu. “Çiftçenekliler” filan gibi
bir sürü kazık sözcük vardı. Hepimiz bir sürü yanlış
yaptık. “Çiftçenekliler” sözcüğünü tek doğru yazan da,
sınıfın birincisi ve öğretmenin kuzusu Çarpım oldu.

Her zor sözcükte Dalgacı’ya bakıyordum ben, kı-
kır kıkır gülüyordum.

Sonra zil çaldı. Herkesten önce kalkan Dalgacı
oldu.

“Belki kolun yüzünden bahçeye inmemen daha
iyi olur,” dedi öğretmen.

Dalgacı yazı dersinde takındığı tavrı takındı, hem daha da acıklı olarak.

"Doktor, hava almamı söyledi," dedi Dalgacı. "Yoksa çok tehlikeli olabilirmiş."

Öğretmen "Peki, ama dikkatli ol," dedi.

Onu merdivenlerde tartaklamayalım diye, herkesten önce Dalgacı'yı çıkarttı öğretmen. Bize de bir sürü öğüt vermeye koyuldu: Dikkatli davranmamızı, bir yerini acıtmasın diye Dalgacı'ya hep gözkulak olmamızı söyledi. Böylece bir sürü dakika yitirdik. Sonunda bahçeye indiğimizde Dalgacı'yı aradık. Başka bir sınıftan, çok aptal, hiç sevmediğimiz öğrencilerle birdirbir oynuyordu.

Hepimiz Dalgacı'nın çevresini sardık. Ona bir sürü soru sorduk. Dalgacı, bu kadar ilgilediğimiz görünce iyice böbürlendi. Kırmızı kamyonunun kırılıp kırılmadığını sorduk. Kırıldığını, ama avunsun diye hastayken ona bir sürü, bir sürü oyuncak getirdiklerini söyledi. Bir yelkenlisi, bir dama takımı, iki arabası, bir treni ve başka oyuncaklarla değiş tokuş edebileceği bir sürü kitabı vardı. Sonracıma herkes ona karşı çok tatlı davranmıştı: Doktor ona her seferinde şeker ge-

tirmişti, annesiyle babası televizyonu onun odasına koymuştu ve bir sürü de güzel şey yemişti.

Yemekten söz edilince sürekli yemek yiyen arkadaşımız Lüplüp acıklar. Cebinden kocaman bir çikolata parçası çıkardı ve ısırmaya koyuldu.

"Bir parça versene," dedi Dalgacı.

"Olmaz," dedi Lüplüp.

"Ama kolum?" dedi Dalgacı.

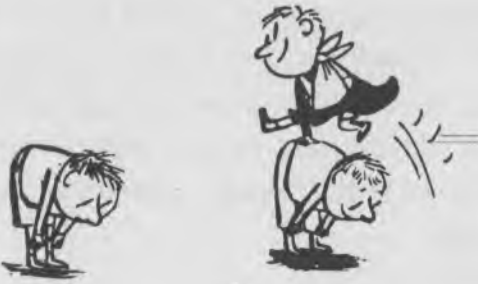
"Avucunu yala," dedi Lüplüp.

Bu, Dalgacı'nın hiç hoşuna gitmedi. Kolu kırık olduğu için herkesin kendisinden yararlandığını, yumruklarını herkes gibi kullanamadığı için ona karşı böyle davrandıklarını söyledi. Dalgacı o kadar bağırıyordu ki, gözetmen, koşarak geldi.

"Ne oluyor burada?" dedi.

Dalgacı, Lüplüp'ü parmağıyla işaret ederek "Kolumun kırık olmasından yararlanıyor," dedi.

Lüplüp dehşetli kızgındı. Bir şeyler söylemeye çalıştı, ama ağzı dolu olduğundan her tarafa çikolata

parçaları fırlattı. Söylediğinden de bir şey anlayamadık.

"Utanmıyor musunuz?" dedi gözetmen, Lüplüp'e, "Fiziksel yetersizlik içinde olan bir arkadaştan yararlanmak ha? Doğru duvarın dibine!"

"Hadi bakalım!" dedi Dalgacı.

"Ne yani," dedi çikolatasını en sonunda yutan Lüplüp, "maskaralık yapıp kolunu kırdı diye ona yemeğimden mi vermeliyim?"

"Doğru ya," dedi Gümüş. "Onunla her konuştuğumuzda duvarın dibine yollanıyoruz, bıktık artık bu kolundan!"

Gözetmen, hepimize çok üzgün gözlerle baktı, sonra tatlı, çok tatlı bir sesle konuşmaya başladı; babamın, anneme, askerlik arkadaşlarının toplantısına gideceğini söylediği zamanki gibi.

"Sizin kalbiniz yok," dedi gözetmen. "Daha çok genç olduğunuzu biliyorum, ama bu davranışlarınız beni çok üzüyor." Durdu, bağırmağa koyuldu: "Duvarın dibine! Hepiniz!"

Hepimiz duvarın dibine gittik. Çarpım bile. O, ilk kez duvarın dibine gidiyordu. Tam olarak ne yapacağını bilemiyordu. Biz de ona ne yapacağını gösterdik. Hepimiz duvarın dibindeydik, Dalgacı dışında tabii. Gözetmen, onun saçlarını okşadı, kolunun ağrıyıp ağrımadığını sordu.

Dalgacı "Evet, oldukça ağrıyor," dedi.

Sonra gözetmen, bir büyüğü döven bir başka büyükle bir küçüğün yanına koştu.

Dalgacı, bir süre gülerek bizi izledi, sonra yine birdirbir oynamaya gitti.

Eve geldiğimde olanlardan hiç hoşnut değildim. Babam neyim olduğunu sordu.

"Haksızlık bu! Neden benim hiçbir zaman kolum kırılmaz?" diye bağırdım.

Babam kocaman gözlerle yüzüme baktı, ben de surat asmak için odama çıktım.